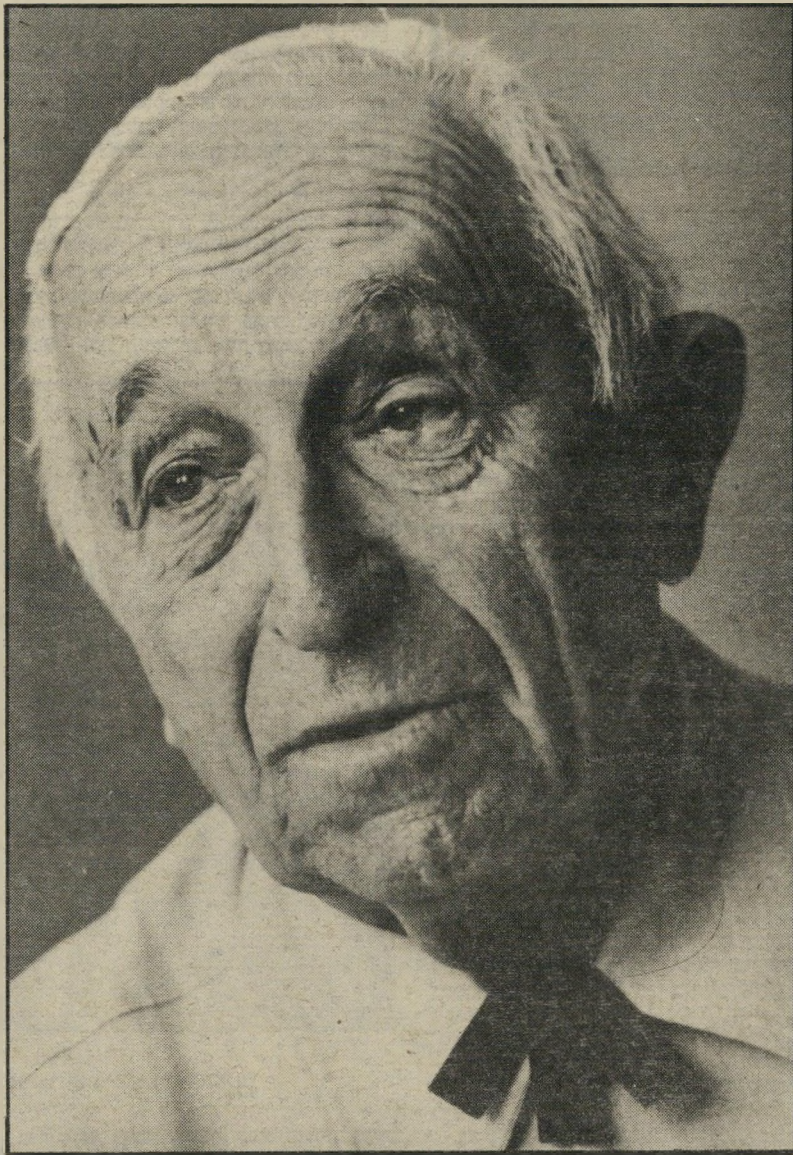


# המהנדס אלכסנדר זרחין, הגאון בן ה־88, מספר על התכתביותיו עם בן־גוריון, יחסי עם רפול, בגין ושרון, מציע שחיילי צה"ל יסעו בלבנון ברחפות, לגדל יבולים במייקרח ולהפיק אנרגיה במנועי־רוח



**ראיינה שרית ישי**

„אני לא רוצה כסף מהמשלה. אין לי למי להוריש אותו. אין לי ילדים. אני רוצה שיישמו את ההמצאות”

„רפול, שלח אלי קצין ונחנו לי במחנה כנפיים שעשו בשבילי בסארפאנד”

„קיוויח' עשורן יעשה משהו. אבל הוא היה עסוק בכל דבר, רק לא בחקלאות”

„במכון־יצמן שונאים מדענים טובי־ימים. חושבים שהמדע שלהם בלוף. בינתיים הסובייטים טובשים”

„המונח, שינאח חינם' נמצא רק בעברית. למה לקחנו מישפטים מכל העולם, כשיש לנו המישפט העיברי”

„הלכתי לסארפאנד ואמרתי להם: אחם אשמים בדם שנשפך בלבנון”

## „שונאים אותי מפני

## שאני מדען סובייטי!”

יודעת מי מעמיטיי קיבל את הקול-קורא הזועק חמס על ה־טימטוס? ה־איוולת" וה־בזבוז". אלכסנדר זרחין, איש קטן־קומה, מתגורר בבית־מידות ברחוב בן־יהודה בתל־אביב, אך דירתו כאילו לקוחה מעולם אחר. חשבתי למצוא את הממציא הגאון ספון בין קירות עץ וספריות המטפסות מהארץ אל התיקרה. חשבתי להלך על שטיחים רכים, ולהזין עיניי בתמונות עם ניחוח של ארץ רחוקה על הקירות. מה שקידם אותי היה מראה של דירת-

היקשו: אך מטעם איזו חברה? שום חברה. אמר זרחין. מטעם אלכסנדר זרחין. כן, אך איזה מוסד עומד מאחוריך? התעקשו פקידי־בית סוקולוב, וזרחין השיב: שום מוסד! „אם כך, אמר לו, אינך יכול לכנס מסיבת־עיתונאים, אלא אם אתה מייצג חברה או מוסד". זרחין לא הבין את זה. גם אני לא. אני הייתי הולכת הביתה ומת־קפלת. זרחין פירסם קול־קורא לעם־ישראל ב־900 עותקים, והחליט להפיץ אותם בקרב העיתונאים ובקרב העם המקורב אליו. אינני

ולממש את ההמצאות שלו. משאבות המוביל הארצי שהתקלקלו הן שהזעיקו אותו הפעם. נסיעתו של שר־האוצר, יגאל כהן־אורגד, לשנורר שוב אצל האמריקאים היא שמרתיחה אותו. המהנדס אלכסנדר זרחין נזעק, החליט לכנס מסיבת־עיתונאים ושוב. ירחם השם, נקלע לסבך הביורוקרטיה, שהוא אינו מסתדר איתה. ב־בית סוקולוב" ביקשו ממנו 8000 שקלים. הוא הסכים לשלמם. שאלו אותו, מטעם מי אתה מכנס את מסיבת־העיתונאים? מטעמי, השיב זרחין.

אחת לכמה שנים הוא מרים קול־צעקה, וצעקתו לא נשמעת. הוא לא מוותר, וכעבור כמה שנים הוא זועק שוב, ואני שומעת את קולו מהדהד ברמה. עוד שנים הרבה, עד 120. כיום הוא בן 88, וכוחו במותניו כנער צעיר, והוא עדיין אופטימי כמו סטודנט שנה אל־ף באוניברסיטה, ואפילו אלף רשעויות ואלף אטימויות־מוחין ואלף פקידונים - שאותם הוא מכנה קופת־שרצים - לא יניסו את ליחו, והוא יעלה על הבריכות, עד שאולי סוף־סוף יחליט מישהו לקחת את המהנדס הגאון אלכסנדר זרחין ברצינות